

Sotva že byli všickni s těmi přípravami hotovi, objevilo se asi dvacet mužů, kteří byli vesměs dobře ozbrojeni, a na nichž bylo viděti velkou odvážlivost.

“Tu je máme!” zvolal jeden z té tlupy. “Já to hned p vídal, že jim na stopu přijít musíme. Hej, přátele!” zvolal pak obrátiv se k Pedrovým vysvoboditelům, — “zastrejte zase ty své bouchačky a kudly, neboť k vám nepřicházíme co nepřátelé.”

“Co tedy chcete?” tázal se zřízenec knížete Dragomirského.

“Vy jste nás připravili o výdělek,” odpověděl dřívější řečník.

“My jsme měli rovněž jako vy úmysl, toho odsouzence zachránit, a za to jsme měli dostat skvělou odměnu. Zatím jste přišli vy a zmařili jste naši naději.”

“Kdo pak vás tam poslal, abyste mne zachránili?” tázal se Pedro.

“Hraběnka Rosinská,” odpověděl muž jenž stál naproti němu.

“Ona přišla do krčmy u “rytířské přilbice” v mužském obleku.”

Pedro poznal v tom člověku onoho Aleše, kteréhož jsme v Ivanově rozkřičené krčmě a také jinde již několikrát viděli.

Tento člověk byl k návrhu kata Mikuláše od hraběnky Rosinské k tomu najat, aby Pedra vysvobodil, a nyní se ukázalo, že se měl stát ten pokus s dvou stran.

Rozumí se samo sebou, že byl Pedro celý blažen, když to uslyšel, a on se pak počal Aleše do podrobnosti vyptávat, co byla hraběnka mluvila. Aleš s počátku Pedrovi na jeho otázky odpovídal, ale pak se najednou vyjádřil, že mu již neřekne nic, a vyzval ho aby šel s ním.

“Já tě musím dovésti k hraběnce do paláce,” pravil Aleš. “Ona nám přislíbila deset tisíc rublů, pakli budeš od té smrti zachráněn. My jsme byli odhodláni a také dost silni, že jsme to mohli dokázat, neboť jsme měli velkou část lidu na své straně. Ale tito zde nám do toho vlezli a pokazili nám všecko. Já s počátku myslil, že jest naše naděje docela zmařena, ale nyní zase počínám doufat, že tu svou odměnu přece dostaneme. Pojď tedy s námi, my tě dovedeme k hraběnce Rosinské.”

Pedro jevil na sobě chuť Alešově žádosti vyhověti, ale zřízenec knížete Dragomirského mu v tom zabránil.

“Ti chlapi se mi zdají býti podezřelými,” pravil k Pedrovi, “a já nedovolím, abys se jim vydal v moc. Kdož to může vědět, zdali tě nevydají předsedovi hrdelního soudu,”

“Tamhle toho chlapa znám,” odpověděl Pedro. “On patří mezi nejzvrhlejší chátru varšavskou, a já mu také nevěřím. V jeho pohledu je pozorovat úkladnou lstivost.”

Pak se obrátil k Alešovi a pravil:

“Já s tebou nepůjdu! Jdi a oznam hraběnce Rosinské, že jsem zachráněn a na bezpečném místě.”

“Oh, tedy chceš vzdorovat?” zvolal Aleš, začav vztekem zuby.

“Já ti radím, abys se nezdráhal a šel, sice —”

“Již at jsi pryč!” vykřikl Pedro popuzen. “Já tvým otrokem nejsem!”

“Ale jsi můj zajatcem!” zvolal Aleš a chytil Pedra za límec. “Se mnou půjdeš, a sice hned!”

Tento drzý útok na Pedra vzbudil mezi muži, kteříž jej byli vysvododili, velké pohnutí. Někteří z nich se vrhli na Aleše a porazili ho na zem, a jiní se zase počali rvát s jeho lidmi.

Již bylo na obou stranách několik raněných a zabitých a kdo ví, jak dlouho by ještě byl ten krvavý boj trval, kdyby se tam bylo silně oddělení vojska neobjevilo.

Toto vojsko stíhalo právě domnělého Kaminského, a když slyšelo střelné rány, přichvátilo tam.

Důstojník, kterýž byl jeho velitelem, věděl hned, kdo ti lidé jsou a vykřikl hrůzavým hlasem, aniž by se byl dříve otázel na příčinu toho krvavého boje:

“Ustaňte v tu chvíli od toho boje, — složte zbraň! Já vám to poroučím jménem varšavského guvernéra.”

Při tom ukázal na své vojáky, kteří již stály v šiku, majíce pušky k palbě připravené, a s nimiž se ti zápasníci měřiti nemohli.

Tito museli také hned pozorovati, že s nimi ten důstojník žertovat nemíní, ano že jest odhodlán svému rozkazu třeba i zbraní platnost zjednat, neboť přestáli v tu chvíli se rváti a chovali se docela tiše.

“Co se tu děje?” vykřikl důstojník. “Co vás k tomu vede, že rušíte veřejný pokoj. Vy zlosynové, vy loupežníci —”

“Tak nemluvte, pane důstojníku!” ozval se nyní zřízenec knížete Dragomirského, a vstoupil v popředí. “Dříve musíte mít důkazy, než si můžete taková slova dovoliti, — a já bych vás prosil, abyste ty důkazy podal.”

Důstojník byl těmito vážnými slovy patrně zaražen, i změnil si toho člověka od hlavy až k patě.

“Taková lůza chce mít ještě důkazy, která byla postřížena při rušení veřejného pokoje. Pakli se nemýlím, perete se o kořist, kterouž jste na své loupežné výpravě ulovili. Na kolena, lotrové — a zbraň odložte!”

Chytil Aleše za límec, jenž stál nejbliže u něho, krvácející z rány, jež mu byla sečnou zbraní do hlavy zasazena, a chtěl ho porazit na kolena; ale tento měl ještě všecku svou sílu pohromadě i vytrhl se bez velkého namáhání důstojníkovi z rukou.

“Mne nechte na pokoji,” zvolal při tom, — “a hleďte raději, abyste chytil Kaminského, který vám utekl.”

“Cože to povídáš chlape?” zvolal důstojník. “Je ti snad něco povědomo o tom uprhlém odsouzenci. Mluv, sice tě skolím!”

“Co byste z toho měl,” zachechtal se Aleš potupně. “Já bych byl mrtev, a Kaminského byste nedostali!”

“Tys drzý chlap,” zvolal důstojník popuzen, “a já tě za to ještě potrestám, až budu mít na to kdy. Nyní mluv, co víš o Kaminském? Přiznej se, sice tě dám pověsit na nejbližší strom!”

“Však vy byste to neudělal!” usmál se Aleš lhostejně. “Ostatně nejsem milovníkem dlouhých řečí. Tandle máte Kaminského! Chopte se ho, když si nemohu vydělat těch deset tisíc rublů.”

Při tom ukázal na Pedra.

Důstojník upřel na Pedra trnouce zrak, jenž stál nedaleko od něho hrdě vzpřímen, pozoruje s napnutou zvědavostí, jak se ten výstup skončí, i zdálo se, jako by tomu nevěřil, co mu byl Aleš řekl.

Ale jeho nerozhodnost trvala jen několik okamžiků, načež se vzmužil a rozkázal vojákům, aby Pedra zatkli.

Rozumí se samo sebou, že to bylo znamením k započetí nového boje.

Pedrovi vysvoboditelé se shrnuli kolem něho, hledíce jej skryti svými těly, a ustupující takto zvolna do lesa, odmítli důstojníkovo vyzvání, aby složili zbraň a ss vzdali, s potupným smíchem.

Oni také ani nečekali, až na ně vojsko útokem udeří a zahájili boj sami střelbou z bambitek.

Vojáci nemeškali dát na toto vyzvání náležitou odpověď, na obou stranách se strhla hustá střelba, a vojsko pak učinilo útok bodáky.

Tomuto prudkému útoku nemohli Pedrovo vysvoboditelé odolati a byli od vojska rozraženi, načež nastal boj muže proti muži.

Důstojníkovi záleželo na tom, aby domnělého Kaminského buď živého anebo mrtvého do své moci dostal, neboť bezpochyby myslil, že bude za to povýšen, anebo že dostane nějakou jinou odměnu. To mu bylo ovšem nápadným, že na obličeji Pedrově žádného poranění nepozoroval, kdežto bylo, jak víme, veřejně ohlášeno, že jest Kaminski v obličeji poraněn; ale on o tom dále nepřemýšlel a zvolal, vyřítiv se proti Pedrovi:

“Vzdej se, padonchu, sice ti rozpolťím lebku!”

“Pokus se o to!” odpověděl Pedro a postavil se s napřaženou šavlí proti němu. “Já se ti dobrovolně nevzdám.”

Při tom tal důstojníkovi po hlavě; ale tento jeho ránu zachytil a pak počal sám naň dorážeti.

Poněvadž byli oba výborní šermíři, trval tento zápas skoro čtvrt hodiny, než se rozhodl. Konečně tal Pedro důstojníka do hlavy, a tento se skácel a zůstal ležet.

V témž okamžiku přiskočili k Pedrovi jeho ochranci a chopili jej za paži, chtěje se s ním dátí na útěk.

“Prehněte odsud!” šeptal mu zřízenec knížete Dragomirského. “Těch vojáků je na nás příliš mnoho, a oni nás umačkají, pakli zde ještě zůstaneme.”

Pedro se nezdráhal. Jeho ochranci ustoupili s ním dále do lesa, zanechavše na bojišti pět mrtvých a deset raněných, ale vojáci se dali za nimi, a boj trval ještě dále.

Zdálo se, že jest Pedro i se svými přáteli ztracen.

KAPITOLA XII.

U varšavského guvernéra.

Nyní se musíme zase vrátit do Varšavy a pozorovati zatím, co se dělo tam.

Asi v tutéž hodinu, když Pedro s tím důstojníkem na život i na smrt se potýkal, vyšel Narazin z domu, v němž byl od přátel vlasti uvězněn, a Bohumil Kaminski vyrazil z domu hraběnky Rosinské na ulici.

Pozorujme zlosyna Narazina. Tento utíkal několika ulicemi a uličkami směrem k velkému náměstí a zmizel konečně v nádherné budově, v níž sídlil varšavský guvernér.

Stráž, jež stála před palácem, si ho nepovšimla. On prošel beze vsí překážky hlavními vraty, a teprv když přišel po širokých schodech do prvního patra, byl zadržen premovaným lokajem.

“Kam pak jdete?” tázal se ho lokaj zhurta, poněvadž se Narazin před ním náležitě neuklonil a vůbec si ho nevšímal.

Narazin se ani neohledl a šel dále.